

Súd: Okresný súd Galanta
Spisová značka: 15Csp/72/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2319201696
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Jakubovič
ECLI: ECLI:SK:OSGA:2020:2319201696.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Galanta v konaní pred sudcom JUDr. Rastislavom Jakubovičom v právnej veci žalobkyne: G. P., K.. X.X.XXXX, O. W., P. XXXX/XX, v konaní právne zastúpená advokátskou kanceláriou: Sidor a partneri, s.r.o., IČO: 52 635 970, so sídlom Hlohovec, Železničná 4/A, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., IČO: 35 792 752, so sídlom Bratislava, Pribinova č. 25, v konaní právne zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., IČO: 47 233 516, so sídlom Bratislava, Kubániho č. 16, P.O. BOX 41, o zaplatenie 500,- Eur s prísl., takto,

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 500,- Eur, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Súd žalobkyni p r i z n á v a plnú náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa žalobou doručenu tunajšiemu súdu dňa 5.4.2019 domáhala, aby súd uložil žalovanému povinnosť vydať žalobkyni primerané finančné zadostučinenie vo výške 500,- Eur a nahradiť trovy predmetného konania. Žalobkyňa v podanej žalobe uviedla, že dňa XX.XX.XXXX uzatvorila so žalovaným Zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, ktorej predmetom bolo poskytnutie úveru vo výške 1 500,- Eur. Žalobkyňa sa poskytnutý úver zaviazala vrátiť prostredníctvom pravidelných mesačných splátok v počte 42 a vo výške 80,37 Eur. Ročná úroková sadzba bola 70,01 %, RPMN bola 68,33 % a celková čiastka splatná spotrebiteľom (žalobkyňou) 3 375,54 Eur. Nakoľko žalobkyňa mala za to, že uzatvorená zmluva je v rozpore s právnou úpravou, najmä zákonom č. 129/2010 Z.z., teda že zmluva neobsahuje náležitosti vyžadované zákonom, pričom absencia alebo nesúlad týchto náležitostí so zákonom spôsobuje fikciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy, zaslala žalovanému predsporovú výzvu a mimosúdne sa snažila dohodnúť. Uvedené však k usporiadaniu vzťahov medzi sporovými stranami nevedlo a žalobkyňa sa ochrany svojich práv domáhala na súde. Tunajší súd rozsudkom č.k. 17Csp/143/2016-131 zo dňa 8.2.2018 žalobe podanej žalobkyňou v celom rozsahu vyhovel a zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy vo výške 564,26 Eur s príslušenstvom, vrátane zaplatenia trov právneho zastúpenia v rozsahu 100 %. Súd v rámci predmetnej zmluvy zistil najmä nasledovné nedostatky:

a) žalovaný vyplnil časť 6. žiadosti/zmluvy (vrátane údajov o RPMN, úrokovej sadzbe, mesačných splátkach atď.), pričom však zmenil údaje pri RPMN a priemernej RPMN pri úvere ako aj revolvingovom úvere, čiže takáto zmena je s poukazom na § 44 ods. 2 OZ odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh;

b) danom prípade teda nevznikla zmluva o spotrebiteľskom úvere, pretože táto podľa § 9 ods. 1 veta prvá zákona č. 129/2010 Z.z., musí mať písomnú formu;

c) žalovaný zaslal finančné prostriedky na účet žalobcu vo výške 1 284,25 Eur z titulu bezdôvodného obohatenia.

2. Vydaný rozsudok napadol žalovaný odvolaním, pričom Krajský súd Trnava (odvolací súd) rozsudkom č.k. 24Co/162/2018-167 zo dňa 20.2.2019 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny. Na základe týchto nedostatkov bolo právoplatne rozhodnuté, že spotrebiteľ bol povinný veriteľovi vrátiť len istinu úveru; platby prevyšujúce istinu úveru tak predstavovali bezdôvodné obohatenie, ktoré bol žalovaný povinný žalobcovi vydať.

3. Vzhľadom na uvedené, ako aj vzhľadom na znenie ustanovenia § 3 ods. 5 tretia veta zákona č. 250/2007 Z.z., má žalobkyňa za to, že sú dané všetky podmienky na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, nakoľko v danej veci existuje

1.) porušenie povinnosti veriteľom, ktorú povinnosť mu ukladá zákon č. 129/2010 Z.z. v spojení s Občianskym zákonníkom; konkrétne sa jednalo o neuzatvorenie zmluvy spotrebiteľskom úvere v zákonom predpísanej písomnej forme; o

2.) spotrebiteľ (žalobkyňa) úspešne uplatnil na súde porušenie predmetných povinností, keďže o nich bolo právoplatne (v prospech spotrebiteľa) rozhodnuté rozsudkom;

3.) príčinná súvislosť, pretože spotrebiteľ bol v konaní úspešný práve v dôsledku toho, že veriteľ (žalovaný) porušil právne predpisy a vyhotovil zmluvu v rozpore s výslovným znením právnej úpravy (požiadavka písomnej formy a v nej obsiahnuté obligatórne náležitosti). Žiadne ďalšie podmienky na priznanie finančného zadosťučinenia pritom zákon nevyžaduje. Argumentácia, že pre priznanie zadosťučinenia je potrebné, aby na strane spotrebiteľa reálne vnikla ujma, je nesprávna a účelová, bez opory v právnom poriadku a dokonca v priamom rozpore so samotným účelom inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia. Pri nároku na primerané finančné zadosťučinenie postačuje samotná hrozba ujmy. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde. Na priznanie nároku na primerané finančné zadosťučinenie teda postačí, ak veriteľ poruší práva spotrebiteľa, resp. povinnosti veriteľovi uložené právnu úpravou a spotrebiteľ tieto porušenia úspešne uplatní na súde. Medzi porušením povinnosti a úspešným uplatnením práva musí existovať kauzálny nexus. Spotrebiteľ nemusí utpieť skutočnú škodu, postačí, ak mu takáto škoda hrozí. V tomto prípade však možno konštatovať, že škoda spotrebiteľovi nie len hrozila (čo už samo o sebe je postačujúce na priznanie finančného zadosťučinenia) ale reálne aj vznikla. Pri čestnom a odbornom postupe žalovaného pri vyhotovovaní zmluvy, by majetkové práva spotrebiteľa neboli ohrozené a nebolo by do nich zasiahnuté. Je pravdou, že veriteľovi patrí a mala by patriť odplata za poskytnutý úver, avšak iba v prípade splnenia podmienky, že sám neporuší kogentné ustanovenia zákona upravujúce postup poskytovania úverov. Ak veriteľ postupuje v rozpore so zákonom a spotrebiteľ je tak objektívne uvedený do omylu v otázkach podstatných pre posúdenie obsahu, resp. rozsahu jeho záväzku, veriteľ tak bez právneho dôvodu ohrozuje jeho majetok a v končenom dôsledku do neho aj priamo zasahuje (ak je úver poskytnutý). Zásah do práv a majetkovej sféry žalobkyne je pritom zrejмый z toho, že najskôr bola zo strany žalovaného zavedený (nepravdivo informovaný) o podmienkach úveru, následne bola nútená plniť na účet žalovaného prostriedky, na ktoré zo zákona nemal žalovaný nárok a napokon bola žalobkyňa nútená podstúpiť súdne konanie za účelom ochrany svojich práv, keďže žalovaný sa aj napriek svojomu nezákonnému postupu odmietol akýmkoľvek spôsobom mimosúdne dohodnúť.

4. Čo sa týka výšky požadovaného finančného zadosťučinenia, tak tu žalobkyňa uviedla, že sumu 500,- Eur považuje za primeranú na to, aby pre spotrebiteľa predstavovala dostatočnú náhradu za diskomfort z dôvodu, že spotrebiteľ bol nútený domáhať sa ochrany práv na súde (aby tak naďalej neznižoval svoj majetok na úkor žalovaného, ktorý postupoval v rozpore so zákonom) a zároveň táto výška finančného zadosťučinenia bude v dostatočnej miere plniť aj odradzovaciu funkciu pre prípadné budúce porušenie práv zo strany žalovaného. V súvislosti s výškou primeraného finančného zadosťučinenia tiež žalobkyňa poukázala na to, že žalovaný siahol na jej majetok aj prostredníctvom Dohody o zrážkach zo mzdy, ktorý zabezpečovací prostriedok bol v stovkách prípadov vyhlásený za neplatný, pokiaľ zabezpečoval pohľadávky zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Žalovaný tak bez akéhokoľvek „odobrenia“ súdom siahol na majetok žalobkyne, a to v rozsahu, aký si sám stanovil. Uvedená skutočnosť preto iba znásobuje

nezákonnosť a nečestnosť konania žalovaného, ktorá tak mala negatívny dopad na životnú úroveň žalobkyne.

5. Súd v danej veci rozhodol platobným rozkazom č.k. 15Csp/72/2019-33 zo dňa 11.4.2019, voči ktorému však žalovaný podal odpor s vecným odôvodnením. Preto súd uznesením č.k. 15Csp/72/2019-52 zo dňa 30.5.2019 vydaný platobný rozkaz v plnom rozsahu zrušil a vo veci konal ďalej.

6. Žalovaný v podanom odpore poukázal na znenie ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., z ktorého vyplýva, že zákon v prvom rade vyžaduje postup podľa prvej vety tohto ustanovenia (domáhanie sa ochrany svojho práva). Za predpokladu úspešného uplatnenia porušenia práva môže prichádzať do úvahy vznik nároku na finančné zadosťučinenie. Avšak s ohľadom na neurčitú hypotézu tohto ustanovenia a v záujme eliminácie jeho možného zneužitia je nevyhnutné sledovať jeho účel, ktorým je nastolenie rovnováhy zmluvných strán, pričom posudzovanie každého nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je vecou individuálnych skutkových zistení. Poskytovanie právnej ochrany v dôsledku porušenia práv strán v spore má však byť vyvážené, čo teda znamená aj posúdenie, či účel sledovaný zákonom sa dosahuje vyslovením neplatnosti zmluvnej podmienky, celej odplaty za úver alebo nad rámec toho aj záverom o vzniku nároku na primerané finančné zadosťučinenie. Z podanej žaloby nevyplývajú

- žiadne skutkové okolnosti, ktoré by preukazovali nutnosť priznania finančného zadosťučinenia ako spôsobu zavŕšenia ochrany spotrebiteľa. Jeho vznik nie je automatický; naopak, vznik tohto nároku treba chápať ako prostriedok završujúci ochranu spotrebiteľa za situácie, kedy to okolnosti vyžadujú;

- označenie práva spotrebiteľa, ktoré malo byť porušené a vo vzťahu ku ktorému (porušeniu) sa finančné zadosťučinenie uplatňuje, pričom pôvodné rozhodnutie vychádza zo záverov založených na všeobecných ustanoveniach Občianskeho zákonníka, nie ustanovení určených na ochranu spotrebiteľa, a teda vzhľadom na uvedené nie je splnená podmienka pre uplatňovanie postupu podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z.;

- preukázanie podmienok podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. v súvislosti s podanou žalobou. Ak by chcel zákonodarcu priznať spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadosťučinenie za každé porušenie spotrebiteľského práva, zakotvil by to priamo (za porušenie), a neviazal by ho na to, či sa spotrebiteľ úspešne (účelne) domáhal jeho ochrany na súde. Účelom uvedeného ustanovenia totiž bolo priznať spotrebiteľovi, ktorému dodávateľ porušil alebo neuznal nejaké jeho spotrebiteľské práva (najmä v reklamačnom konaní), primerané zadosťučinenie za to, že tieto svoje práva musel spotrebiteľ následne účelne uplatňovať alebo brániť v súdnom konaní, a nie primerané zadosťučinenie priamo za ich akékoľvek porušenie (bez ohľadu na ich uplatnenie v súdnom konaní).

7. Podaný odpor bol zaslaný na vyjadrenie žalobkyne, ktorá sa k nemu vyjadrila podaním súdu doručeným dňa 2.7.2019. Žalobkyňa vo vyjadrení uviedla, že na podanej žalobe trvá v celom rozsahu, pričom jej dôvodnosť podaným odporom nespochybnil ani žalovaný. V jeho podaní uvádza iba všeobecné a paušálne vyjadrenia ohľadom nepreukázania nároku, avšak tieto sú celkom zjavne nedôvodné. Všetky podmienky na priznanie nároku na primerané finančné zadosťučinenie sú splnené, hoci sa s nimi žalovaný (subjektívne) nestotožňuje. Jeho argumentácia je pomerne zmätočná a účelová, pretože práve v dôsledku jeho protiprávneho konania (neplatne uzatvorená zmluva o spotrebiteľskom úvere) sa musel spotrebiteľ domáhať ochrany jeho práv. Skutočnosť, že domáhanie sa práv podľa zákona č. 129/2010 Z.z. je domáhanie sa ochrany spotrebiteľa v zmysle ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., vyplýva aj z jeho dôvodovej správy. Zákon č. 129/2010 Z.z. teda upravuje opatrenia slúžiace na ochranu spotrebiteľa, pričom takýmito opatreniami sú predovšetkým obligatórne náležitosti úveru, ktoré musia byť v zmluve uvedené jasne a zrozumiteľne, pričom zákon kladie dôraz tiež na písomnú formu zmluvy. V prípade nerešpektovania písomnej formy zmluvy alebo nepravdivé informovanie spotrebiteľa o základných parametroch úveru, nastupuje ďalšie opatrenie na ochranu spotrebiteľa, a to bezúročnosť poskytnutého úveru, nakoľko veriteľ je okrem iného povinný počas celého právneho vzťahu, vrátane predzmluvnej fázy, postupovať s odbornou starostlivosťou. Nejde a ani nemôže ísť preto o „akékoľvek“, každé porušenie práva, ale práva na ochranu spotrebiteľa, pričom nám je z praxe známe (predpokladáme že to je známe aj konajúce súdu z jeho činnosti), že žalovaný opakovane postupoval pri uzatváraní zmlúv rovnako, t.j. nerešpektoval písomnú formu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, neuvádzal pravdivé informácie o spotrebiteľskom úvere, úročil finančné prostriedky neprimerane

vysokým úrokom a pod. Z uvedené vyplýva, že aj podmienka „zavŕšenia ochrany spotrebiteľa“ je celkom namieste, pretože zo strany žalovaného išlo o opakované a dlhodobé porušovanie zákona, pričom len voči žalobkyni sa porušenia dopustil viacnásobne (viď konania pred tunajším súdom Galanta sp. zn. 8Csp/144/2016, 10Csp/143/2016, 15Csp/143/2016, 35Csp/143/2016 a 17Csp/143/2016). Závery súdov boli pritom spravidla rovnaké, súdy zistili vždy rovnaké porušenia práv spotrebiteľa. Žalobkyňa dostatočne v žalobe opísala všetky relevantné okolnosti najmä

- vstup spotrebiteľa do právneho vzťahu, v ktorom veriteľ postupoval nezákonne a nepoctivo,
- neochota veriteľa urovnať sporné práva mimosúdne,
- podstúpenie súdneho konania proti ekonomicky a právne silnejšiemu subjektu, čo prináša pre spotrebiteľa istú dávku stresu a neistoty,
- obmedzovanie spotrebiteľa v bežnom živote, kedy na úkor žalovaného uhrádzal splátky, ktoré mu ani nepatrili a žalobkyňa tak znižovala svoju životnú úroveň,
- zrážanie zo mzdy spotrebiteľa, hoci bol tento prostriedok zabezpečenia úveru neprípustný a súdy výkon zrážok zastavili.

Z podanej žaloby taktiež vyplýva, ktoré práva slúžiace na ochranu spotrebiteľa boli porušené, pričom išlo najmä o ustanovenie § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., ktoré vyžaduje písomnú formu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, aby v právnom vzťahu panovala právna istota o právach a povinnostiach tejto zmluvnej strany a zamedzilo sa tak špekuláciám zo strany veriteľov.

8. Následne bolo vo veci vytyčené pojednávanie, a to na deň 28.1.2020.

9. Na pojednávanie sa osobne nedostavila ani jedna zo sporových strán, Strany sporu svoju neprítomnosť vopred písomne ospravedlnili, pričom súhlasili, aby súd vo veci konal a rozhodol a v ich neprítomnosti. O odročenie pojednávania nepožiadali. Súd teda pojednával v neprítomnosti strán sporu.

10. Súd vo veci dokazovanie vykonal oboznámením sa s obsahom žaloby, predložených vyjadrení a listinných dôkazov ako: rozsudok tunajšieho súdu č.k. 17Csp/143/2016-131 zo dňa 8.2.2018, rozsudok odvolacieho súdu č.k. 24Co/162/2018-167 zo dňa 20.2.2019, ako aj s ostatným na vec sa vzťahujúcim spisovým materiálom a zistil tento skutkový stav veci:

11. Žalobkyňa uzatvorila so žalovaným žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/ zmluvu o revolvingovom úvere č. 8100060834 zo dňa 22.11.2013, pričom na základe uvedenej zmluvy jej bol reálne poskytnutý klasický spotrebiteľský úver vo výške 1 284,25 Eur. Žalobkyňa sa poskytnutý úver zaviazala splatiť prostredníctvom pravidelných mesačných splátok v počte 42 a vo výške 80,37 Eur. Spolu sa teda žalobkyňa zaviazala uhradiť sumu 3 375,54 Eur.

12. Nakoľko žalobkyňa mala zato, že uzatvorená zmluva je v rozpore s právnymi predpismi na ochranu spotrebiteľov a žalovaný nepristúpil k mimosúdnej vyriešeniu a usporiadaniu vzájomných vzťahov, obrátila sa s ochranou svojich práv na tunajší súd. Žalobou a jej zmenou sa žalobkyňa v konaní vedenom na súde pod sp. zn. 17Csp/143/2016 domáhala, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu vo výške 564,26 Eur spolu s príslušenstvom, a to titulom bezdôvodného obohatenia, ktoré vzniklo plnením z absolútne neplatného právneho úkonu - zmluvy o úvere zo dňa 22.11.2013, ako aj povinnosť nahradiť trovy predmetného konania. Vo vyššie uvedenom konaní bolo žalobe vyhovené, pričom súd dospel k záveru, že medzi sporovými stranami nedošlo k platnému uzatvoreniu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, nakoľko táto nebola uzatvorená v predpísanej písomnej forme (po podpise žiadosti žalobkyňou, žalovaný zmenil údaje RPMN a priemernej RPMN čo spôsobilo odmietnutie pôvodného návrhu, vznikol nový návrh, ktorý však nebol zaslaný žalobkyni na schválenie). Na základe neplatného právneho úkonu bolo žalobkyni reálne poskytnutých 1 284,25 Eur, z ktorých táto žalovanému vrátila sumu 1 848,51 Eur, t.j. o 564,26 Eur viac. Na základe uvedeného žalobkyňa v konaní sp. zn. 17Csp/143/2016 bola úspešná, pričom jej úspech bol potvrdený aj v odvolacom konaní, vedenom o odvolaní žalovaného v konaní sp. zn. 24Co/162/2018. Odvolací súd potvrdil rozhodnutie tunajšieho súdu ako vecne správne, nakoľko uzavrel, že v písomne uzavretej zmluve o spotrebiteľskom úvere nebola účinne dohodnutá podstatná náležitosť, a to RPMN. Žalobkyňa nesporne a preukázateľne podpísala dňa 14.11.2013 iba žiadosť o poskytnutie úveru, ktorá ale nemala všetky náležitosti úverovej zmluvy. K schváleniu úveru došlo až doplnením údajov o schválenom revolvingovom úvere žalovaným dňa 22.11.2013. Žalobkyňa však tento v podstate sčasti nový návrh zmluvy o úvere nepodpísala, a teda predmetná zmluva o úvere nebola v zmenenej časti platne písomne uzavretá (uzavretie konkludentným spôsobom je v danom prípade vylúčené).

13. Súd má zato, že medzi stranami sporu nebolo sporné, že na základe neplatného právneho úkonu bolo žalobkyni reálne poskytnutých 1 284,25 Eur, z ktorých táto žalovanému vrátila sumu 1 848,51 Eur, t.j. o 564,26 Eur viac. Vzniknutý preplatok bol povinný žalovaný žalobkyni vrátiť titulom bezdôvodného obohatenia, a to na základe právoplatného rozhodnutia súdu.

14. Súd vec právne posúdil nasledovne:

15. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

16. Podľa ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

17. Zákon o ochrane spotrebiteľa teda v citovanom ustanovení priamo zakotvuje, že ten spotrebiteľ, ktorý bol na súde úspešný voči dodávateľovi za porušenie jeho práv alebo povinností, má nárok na primerané finančné zadostučinenie.

18. Z obsahu spisu súd zistil, že v konaní vedenom pod sp. zn. 17Csp/143/2016 sa žalobkyňa voči žalovanému úspešne domohla vydania bezdôvodného obohatenia, a to vo výške 564,26 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 564,26 Eur od 5.10.2017 do zaplata. Žalobe bolo vyhovené v podstate v plnom rozsahu, nakoľko táto bola zamietnutá dopĺňacím rozsudkom č.k. 17Csp/143/2016-138 zo dňa 1.3.2018 len v časti úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 564,26 Eur za obdobie od 3.10.2017 do 4.10.2017). Nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia bol žalobkyni priznaný na tom základe, že úverová zmluva, na základe ktorej mali byť zo strany žalovaného vyplatené žalobkyni peňažné prostriedky, nespĺňala náležitosti v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z., v dôsledku čoho bola uzatvorená neplatne, a teda jej strany si museli navzájom vydať všetko, čo na základe nej dostali. V konaní bolo ďalej preukázané, že žalovaný obdržal od žalobkyne viac finančných prostriedkov ako jej sám poskytol, a preto vzniknuté bezdôvodné obohatenie jej musel vydať. Z uvedeného vyplýva, že žalobkyňa si v sporovom konaní na základe rozsudku Okresného súdu Galanta č.k. 17Csp/143/2016-131 zo dňa 8.2.2020 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave č.k. 24Co/162/2018-167 zo dňa 20.2.2019 voči žalovanému úspešne uplatnila nárok na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia na základe neplatne uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá zmluva nespĺňala náležitosti v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, z čoho je jednoznačné, že si voči žalovanému úspešne (a už aj právoplatne) uplatnila porušenie povinnosti žalovaným stanovenej zákonom o spotrebiteľských úveroch. Na základe toho argumentácia žalovaného, že mu nie je zrejmé, porušenie akej povinnosti žalovaným by malo byť podkladom na priznanie nároku na finančné zadostučinenie podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., neobstojí, nakoľko je zrejmé, že právne priznanie práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia v dôsledku neplatnosti úverovej zmluvy, je základom pre priznanie práva na primerané finančné zadostučinenie.

19. Základný predpoklad a splnenie hmotnoprávných podmienok pre priznanie primeraného finančného zadostučinenia žalobkyni v danom prípade splnený bol (úspech pri ochrane práva spotrebiteľa v dôsledku porušenia práv a povinností zo strany dodávateľa). Účelom a zmyslom citovaného ustanovenia je odškodniť spotrebiteľa za diskomfort, ktorý nastal z dôvodu, že spotrebiteľ sa rozhodol uplatniť ochranu proti porušeniu práv a povinností zo strany dodávateľa na súde a v tomto konaní bol úspešný. Nepostačuje však, že dodávateľ porušil svoje povinnosti. Z hypotézy citovanej právnej normy jednoznačne vyplýva, že spotrebiteľ musí byť pri uplatnení tohto práva úspešný. Iba za tohto predpokladu mu vznikne právo na priznanie finančného zadostučinenia. Zákon nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti

dôjde, bez toho aby spotrebiteľ bol povinný preukazovať či a v akej výške ujma vznikla. Vzhľadom na uvedené je zrejmé, že právo na priznanie finančného zadosťučinenia žalobkyni v danom prípade vzniklo.

20. K primeranosti výšky priznaného finančného zadosťučinenia súd poukazuje na to, že za nemajetkovú ujmu pre spotrebiteľa je možné považovať obmedzenie spotrebiteľovho komfortu vo všetkých oblastiach jeho života, najmä však vo finančnom obmedzení, ktoré žalobkyni neoprávnenými platbami v prospech dodávateľa jednoznačne vzniklo. Pre priznanie peňažného zadosťučinenia nie sú stanovené žiadne špeciálne podmienky, nemôže tu však ísť o svojvôľu, pretože i takto priznaná náhrada musí byť odôvodnená čo do základu a výšky a táto voľná úvaha musí byť preskúmateľná. Primerané zadosťučinenie môže pozostávať z náhrady morálnej ujmy ako satisfakcie za stav, ktorý spotrebiteľ musel trpieť, keďže nie vždy vrátením neoprávnenne zaplatených finančných prostriedkov sa všetko zhojilo.

21. Bezodôvodné obohatenie na strane žalovaného malo pre žalobkyňu nepriaznivé ekonomické dôsledky. Zo spisu vyplýva, že žalobkyňa v konaní vedenom pod sp. zn. 17Csp/143/2016 poukazovala na nekalé obchodné praktiky žalovaného, závažnosť porušenia jeho povinností a neúplné informovanie spotrebiteľa. Konanie žalovaného bolo jednoznačne v rozpore s právnou úpravou ochrany spotrebiteľa ako slabšej strany sporu. Súd má za to, že žalovaný ako podnikateľ v oblasti spotrebiteľských úverov, postupoval v rozpore so svojou odbornou starostlivosťou. Žalobkyňa bola zavedená do omylu (nepravdivo informovaná), následne bola nútená plniť na účet žalovaného prostriedky, na ktoré nemal žalovaný nárok a napokon bola žalobkyňa nútená podstúpiť súdne konanie za účelom ochrany svojich práv.

22. Žalobkyňa sa domohla voči žalovanému vydania bezodôvodného obohatenia vo výške 564,26 Eur s príslušenstvom, pričom žalobkyni boli celkom poskytnuté peňažné prostriedky vo výške 1 284,25 Eur. Odplata za poskytnutie úveru po zohľadnení nezákonného strhnutia poplatku však predstavovala až sumu 2 091,29 Eur; teda v tejto výške boli zároveň ohrozené majetkové práva žalobkyne, pretože bez zásahu súdu by žalovaný zasiahol do majetkových práv žalobkyne v rozsahu rovnajúcom sa odplate za úver. Žalovaný porušil svoje povinnosti v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch tým, že zmluva ním pripravená neobsahovala zákonom stanovené náležitosti, a nebola uzatvorená v predpisanej forme. Žalobkyňa celkom isto už tým, že musela pristúpiť k súdному vymáhaniu svojej pohľadávky utrpela určité psychické napätie a stres, ktorú skutočnosť ani nie je potrebné iným spôsobom dokazovať. Obohatenie sa žalovaného muselo mať tiež nepriaznivý dopad na jej finančnú situáciu a obstarávanie jej potrieb. Po zhodnotení všetkých týchto okolností dospel súd k záveru, že požadované finančné zadosťučinenie je primeraným. Priznaná suma plne zohľadňuje ujmu (morálnu a majetkovú) na strane žalobkyne a predstavuje dostatočnú sankciu pre žalovaného, ktorá by ho mala pri ďalšom poskytovaní úverov odradiť od porušovania príslušných noriem na ochranu spotrebiteľa.

23. Vzhľadom na uvedené a vzhľadom na to, že súd mal vznik nároku na finančné zadosťučinenie za preukázané, pričom jeho požadovanú výšku mal za primeranú, rozhodol tak ako je uvedené vo výroku daného rozhodnutia a podanej žalobe vyhovel v plnom rozsahu.

24. Podľa § 255 ods. 1 C.s.p., súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.
25. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 C.s.p., podľa ktorého nárok na náhradu trov vznikol žalobkyni ako plne úspešnej strane sporu. Preto súd rozhodol tak ako je uvedené v druhej výrokovej vete tohto rozhodnutia a žalobkyni priznal plnú náhradu trov konania. O výške priznaných trov rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej, samostatným uznesením.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné podať odvolanie a to do 15 dní odo dňa jeho doručenia cestou podpísaného súdu na Krajský súd v Trnave, písomne alebo ústne do zápisnice.

Z písomne podaného odvolania musí byť zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sa ním sleduje, musí byť podpísané a datované. V odvolaní sa popri týchto všeobecných náležitostiach uvedie aj to proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých

dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy.

Ak povinný dobrovoľne nesplní čo mu ukladá vykonateľné súdne rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.